

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 czerwca 2015 roku w sprawie z powództwa A. O. oraz M. Ż. przeciwko Miastu Ł. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od Miasta Ł. na rzecz A. O. oraz M. Ż. kwoty po 4.387,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 2.370,72 zł od dnia 22 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwoty po 866,74 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt. 1), oddalając powództwo w pozostałej części (pkt. 2). Ponadto nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi tytułem niewykorzystanej zaliczki, uiszczonej w dniu 22 października 2014 roku, zaksięgowanej pod pozycją (...)/ (...) na rzecz: A. O. kwotę 83,12 zł oraz M. Ż. kwotę 83,13 zł (pkt. 3).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w zakresie pkt. 1, tj. w zakresie uwzględniającym powództwo w stosunku do A. O. ponad kwotę 3.138,97 zł oraz uwzględniającym powództwo w stosunku do M. Ż. ponad kwotę 3.138,97 zł oraz w zakresie pkt. 3 w przedmiocie orzeczenia o kosztach postępowania. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego zwanej dalej ustawą w zw. z art. 417 kodeksu cywilnego objawiające się w ustaleniu, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej w postaci niedostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej w okresie, kiedy nie był do tego zobowiązany przepisami prawa, tj. od dnia 3 grudnia 2013 roku do dnia 13 marca 2014 roku.

Tym samym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. pkt. 1 wyroku poprzez oddalenie powództwa w zakresie uwzględniającym powództwo w stosunku do A. O. ponad kwotę 3.138,97 zł oraz uwzględniającym powództwo w stosunku do M. Ż. ponad kwotę 3.138,97 zł, a także rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w I instancji oraz zasądzenie od pozwanych w sposób solidarny kosztów postępowania w II instancji w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ponadto pozwany wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci wydruku z aplikacji systemu ewidencji ludności (w załączeniu) oraz skróconego odpisu aktu zgonu (który zostanie załączony niezwłocznie po otrzymaniu z USC) B. Z. - osoby bezprawnie zajmującej lokal nr (...) przy ulicy (...) w Ł. na której rzecz Gmina Ł. zobowiązana była do dostarczenia lokalu socjalnego na okoliczność, iż zmarła ona 2 grudnia 2013 roku, czego następstwem było wygaśnięcie obowiązku odszkodowawczego określonego w art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego zwanej dalej „ustawą”.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik strony pozwanej podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz złożył do akt sprawy akt zgonu B. Z. wystawiony przez Urząd Stanu Cywilnego w P. 4 lutego 2015 roku. Pełnomocnik powodów wniósł zaś o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Powzięte na tej podstawie wnioski nie budzą zastrzeżeń i zasługują na uwzględnienie, zatem ustalenia te Sąd Okręgowy przyjął, jako podstawę swojego rozstrzygnięcia.

Pozwana powołała jedynie zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego zwanej dalej ustawą w zw. z art. 417 kodeksu cywilnego, a polegający na ustaleniu, iż pozwana ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej w postaci niedostarczenia

lokalu socjalnego osobie uprawnionej w okresie, kiedy w ocenie apelującej nie była do tego zobowiązana przepisami prawa, tj. od dnia 3 grudnia 2013 roku do dnia 13 marca 2014 roku.

Z powyższym stanowiskiem apelującej nie można się zgodzić. Sąd I instancji prawidłowo bowiem uznał za uzasadnione żądanie odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego za okres od 22 marca 2013 roku do dnia 13 marca 2014 roku. Znamienna przy tym jest okoliczność, iż w toku postępowania pozwana nie kwestionowała powództwa co do zasady, przyznając, że w okresie, którego dotyczy żądanie pozwu nie wywiązała się z obowiązku zapewnienia lokalu socjalnego B. Z.. Pozwana nie zakwestionowała także żądania odszkodowania za dalszy okres wskazany w piśmie rozszerzającym powództwo, tj. od dnia 14 lutego 2013 roku do dnia 13 marca 2014 roku, sprzeciwiając się jedynie przyjętej przez biegłego stawce za m², tj. do 9 zł. Pozwana nie podnosiła przy tym żadnych okoliczności, by w okresie, którego dotyczy żądanie pozwu nastąpiła dezaktualizacja obowiązku przedstawienia osobie uprawnionej oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego nieuzasadnione jest stanowisko pozwanej, iż Sąd I instancji nieprawidłowo uwzględnił roszczenia powodów co do pełnego okresu, za który dochodzili odszkodowania, tj. od dnia 22 marca 2013 roku do dnia 13 marca 2014 roku.

Oceny tej nie jest w stanie zmienić podnoszona dopiero na etapie postępowania apelacyjnego okoliczność śmierci w dniu 2 grudnia 2013 roku B. Z.. W tym miejscu należało odnieść się do złożonego przez apelującą wniosku o dopuszczenie dowodu

z dokumentu w postaci wydruku z aplikacji systemu ewidencji ludności oraz skróconego odpisu aktu zgonu B. Z., na okoliczność, iż zmarła ona w dniu 2 grudnia 2013 roku, czego następstwem jest wygaśnięcie obowiązku odszkodowawczego określonego w art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego zwanej dalej „ustawą”. Wniosek ten nie może zostać uwzględniony, a to z uwagi na prekluzję dowodową określoną w art. 381 k.p.c. O ile strona może w środku odwoławczym przedstawiać nowe fakty i dowody, to zasada ta doznaje ograniczenia poprzez unormowanie art. 381 k.p.c. i odpowiadające mu unormowanie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. Stosownie do pierwszego z powołanych przepisów sąd II instancji może pominać nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Przepis art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. stanowi z kolei, że apelacja powinna zawierać m.in. powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem I instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Oznacza to, że sąd II instancji jest zobowiązany na wniosek strony materiał procesowy uzupełnić, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone przepisem art. 381 k.p.c., tj. jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. (tak wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 2010 r., sygn. akt II UK 77/10, LEX nr 661513). Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej sprawy należy zauważyć, że strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, by potrzeba powołania wskazanych dowodów powstała później. Obowiązkiem bowiem pozwanej było przedstawienie wszelkich dostępnych jej dowodów już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Pozwana nie sprostowała jednak temu obowiązkowi. Strona powodowa nie przytoczyła żadnych okoliczności, które przemawiałyby za usprawiedliwieniem opóźnienia w przedstawieniu tych dowodów, w szczególności, by w trakcie trwania postępowania w I instancji nie było możliwe uzyskanie przez nią wskazanych dokumentów. Okoliczność, iż informację o fakcie, że osoba wobec której istniał obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego zmarła w dniu 2 grudnia 2013 roku pozwana powzięła dopiero po wydaniu wyroku nie może stanowić zaś usprawiedliwienia dla spóźnionego przedstawienia dowodów. W tych warunkach wobec bezczynności strony pozwanej brak jest podstaw do przeprowadzenia postępowania dowodowego dopiero przed Sądem drugiej instancji.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanej na rzecz powodów A. O. i M. Ż. kwoty po 150 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).